

Skulptören Kim Simonsson lever sin drömbland mossfolket

Skulptören Kim Simonsson är en av landets mest framgångsrika konstnärer internationellt. Sedan några år tillbaka bor han med sin familj i konstnärernas Fiskars. Här i sin ateljé skapar han med stor känsla sina fantasieggande keramikfigurer. Att stiga in i hans ateljé är som att stiga in i en fantasivärld befolkad av sällsamma varelser.

Här finns vita barn med avgrundsdjupa rådjursögon och djupblåa rådjurshundar, men också gröna representanter för det mystiska mossfolket. Ju noggrannare man tittar, desto flera detaljer framträder. Ateljén är nästan beroendeframkallande och en dröm

för varje person med barnasinnet i behåll.

Dröm om fotbollskarriär

Kim Simonsson föddes 1974 i Helsingfors. Som barn var hans dröm att bli fotbollsproffs, men när han var 16 år insåg han att snabbheten inte räckte till för en proffskarriär. Då sadlade han om till sitt andra intresse, teckning.

– När jag insåg att jag inte var tillräckligt snabb för att göra karriär inom fotbollen funderade jag på vad annat jag var bra på. Jag kom fram till att jag var bra på att teckna och göra skulpturer. När de andra barnen byggde vanliga snögubbar skulpterade jag nämligen figurer som Kalle Anka. Jag tänkte söka in till Bildkonstakademin, men missade av någon anledning ansökningstiden. Då sökte jag i stället till keramiklinjen i Konstindustriella högskolan, där jag blev antagen. Materialet lera var helt nytt för mig, men ganska snart märkte jag att jag nu i lera kunde forma de seriefigurer jag tidigare tecknat. Jag förstod därför att tredimensionell konst passar mig mycket bättre än teckning. Jag var också redan i ett tidigt skede på det klara med att det är skulpturer jag vill syssla med och inte design som de flesta av mina kurskamrater. Samtidigt insåg jag att jag måste ha en personlig touch i mina verk för att kunna lyckas, berättar Kim.

Eviga studerande

Innan det fanns en maximal tid för hur länge man får studera kunde många vara så kallade eviga studerande och studera många

år vid olika högskolor, så även vid Konstindustriella högskolan.

– Många av mina studiekamrater hade ingen som helst önskan att få en examen utan studerade i tiotals år bara för att ha tillgång till högskolans fina verkstäder. Även jag fick möjlighet att fritt använda utrymmena, men jag jobbade flitigt och år 2000, efter fem och ett halvt år, avlade jag min examen.

Just innan han fick sin magisterexamen firades millennieskiftet i Bildkonstakademins galleri. Där fanns bland annat några av Kims stora keramikhundar utställda.

– Tack och lov gick inget sönder under festen. Två dagar senare kom en representant för Helsingfors konstmuseum och ville köpa mitt största verk till det skyhöga pris jag begärde. Jag hade trott att det inte fanns den minsta chans att få verken sålda, men nu insåg jag att jag kanske i alla fall kunde ha en framtid inom branschen. Efter det började jag på allvar skapa keramikhundar, vilka jag till en början koncentrerade mig på och ställde kort därefter ut på Ateneum, minns Kim.

Kim upptäcker mangafigurerna

Efter att Kim avlagt sin magisterexamen flyttade han till Kanada tillsammans med sin dåvarande flickvän. Det var här han kom i kontakt med de i dag så populära mangafigurerna.

– Under min vistelse i Kanada gick jag på den japanska konstnären Takashi Murakamis lektion och tack vare honom upptäckte jag de japanska mangafigurerna. Deras utseende var något helt nytt för mig och jag fastnade genast för de stora ögonen och den späda kroppen. Härefter kom min konst att till stor del koncentrera sig på just dessa figurer. Vid en utställning väckte jag kort efteråt stor uppmärksamhet då en välsedd amerikansk tidning för konstkeramik skrev om en rödhårig finländare som gjorde succé med sina mangainspirerade figurer. Ett konstgalleri i New York blev intresserat och vi

inledde ganska kort därefter samarbete.

Första utställningen

År 2003 hade Kim sin första egna utställning på Glogalleriet i Helsingfors. Hans konst väckte även här uppmärksamhet och ledde följande år till utmärkelsen Årets unga konstnär i Finland.

– På utställningen ställde jag för första gången ut mitt verk Spottande flicka. Jag hade länge fascinerats av att kombinera vit keramik med materialet glas för att betona kontrasterna mellan materialen. Samtidigt ville jag få fram en motstridig känsla hos betraktaren i och med att det anses fult att spotta, men samtidigt gör glaset att flickans spott blir vackert.

Den spottande flickan förkroppsligar också barnets mod att bryta mot givna regler. Förutom flickan ställde han också ut en skyddsängel i mangastil. De två figurerna gjorde Berndt Arell, dåvarande chef för Helsingfors konstmuseum, helt begeistrad och han föreslog Kaj som kandidat till titeln Årets unga konstnär.

– År 2004 blev jag vald till Årets unga konstnär, vilket i Finland är en ganska stor utmärkelse för en ung och okänd konstnär. Efter den utmärkelsen flyttade jag ganska snart tillbaka till Finland. Jag hade insett att i Kanada når man framgång om man är finländsk hockeyspelare, men för mig var det värre då jag gjorde underliga saker som ingen i det läget riktigt förstod sig på.

Väl hemma i Finland fick han möjlighet att arbeta på Arabias konstfabrik som gästkonstnär och kunde därför arbeta som konstnär på heltid, minns Kim.

Villa Snäcksund i Ekenäs

År 2009 beviljades Kim Svenska kulturfondens stipendium som bland annat innefattar tre års konstnärskap och boende på Villa Snäcksund i Ekenäs.

– Jag flyttade då med min fru till Ekenäs och vi trivdes från första stund med lugnet och närheten till havet. När vistelsen var över insåg vi att vi inte ville flytta tillbaka till storstaden och via en bekant hittade vi ett hus i Fiskars. Här i Fiskars bor vi sedan dess mitt i idyllen med våra två barn som i dag är tre år.

Mossfolket blir till

I sina arbeten kombinerar Kim populärkultur, skandinavisk sagoillustration och nutidskonst. Kännetecknande för barnskulpturerna har länge varit den släta och blanka ytan, de stora svarta ögonen och den späda kroppen. Med tiden började Kim tröttna på sina skulpturers utseende och ville testa något nytt. Han provade därför att skapa effekter med en nylonfiberyta i färg som fästs ovanpå keramiken. Resultatet blev de mystiska och fascinerande figurer som kommit att kallas för mossfolket.

– I Norge hade jag träffat på en intressant yta på några träkvistar och eftersom jag ville prova något nytt köpte jag

en maskin som fäster nylonfiber på keramiken via en elektrostatisk process. Jag blev till en början inte nöjd med resultatet och tänkte att det var ett riktigt onödigt köp. På skoj provade jag därefter att behandla en svart skulptur med en neongul färg.

Resultatet fullständigt förbluffade honom, ytan blev mossgrön och sammetsaktig och påminde om gamla skulpturer som har stått länge utomhus och ärgat. Han insåg genast att denna yta är perfekt för figurerna.

– Helt av misstag hade jag upptäckt den speciella färg som därefter kom att känneteckna mina figurer, det så kallade mossfolket. Vad jag vet har ingen annan samma utseende på sina figurer, vilket betyder att jag skapat något jag länge strävat till, nämligen något personligt, något som är kännetecknande enbart för min konst. År 2016 ställdes tre gröna keramikstatyer ut i Miami och de väckte så stor uppståndelse på sociala medier att mina figurer nästan revs ut händerna på mig. Det var helt galet, minns Kim.

Läs mera i Kuriren 7-2020

Text: Carola Gustafsson

Bild: Privat